

ת"פ 45273/08 - מדינת ישראל נגד מ' א'

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 45273-08-19 מדינת ישראל נ' א'
בפני כבוד השופט אייל כהן

בעניין: מדינת ישראל

הנאשימה

נגד
מ' א'

הנאשمة

ב"כ המנאשימה עו"ד גינגולד

ב"כ הננאשمة עו"ד ברגמן

הכרעת דין

בממצא סע' 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשנ"ב-1982, הריני מודיע bahwa כי מצאות לזכות את הננאשمة, מחמת הספק, מן המוחץ לה בכתב האישום.

1. כתב האישום, המענה לו ועיקר התשתית הראיתית

על פי כתב האישום, במועד הרלבנטי היו הננאשمة ומר פ' (להלן: "המתלון") בני זוג נשואים, החיים בנפרד. למתלון בת מנישואיו הקודמים, אשר הייתה באותו עת כבת 11 (להלן גם: "הקטינה"). ביום 18.7.23, בשעה 15:30 לערך, הגיע המתלון יחד עם ביתו לרח' החרמון בבאר יעקב, על מנת למסור לננאשمة מפתחות ולקחת ממנה סך כספי וכן את רכבו, מסוג "קיה" (להלן: "הרכב"). לאחר שאמր לננאשمة "שלא תעשה בלגן" בנסיבות הקטינה, נסעה היא מן המקום עם הרכב והמתלון נסע אחריה עד אשר עקף אותה וחסם את הרכב. בהמשך, נגע לרכב ודרש מן הננאשمة שתשב לו את כספו ורכבו. בתגובה החלה הננאשمة לקל את המתלון ואת הקטינה ויצאה מן הרכב. מיד ובסמוך נטל המתלון את מפתחות הרכב. או אז החלה הננאשمة להשתולל, לבועט ברכב, זרקה כסא "סלקל" על הקטינה ופגעה בה, דחפה את המתלון, קרעה שרשראת שהייתה על צווארו, משכה בשערותיו ושרטה אותו בחזה ובצואר.

בהתאם, הואשמה הננאשمة בתקיפה הגורמת חבלה של ממש- בן זוג, לפי סע' 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ג-1977, עמוד 1

וכן בתקיפה סתם- קטין ע"י אחראי, לפי סע' 282(ב) לחוק הנ"ל.

בmeaning לכתב האישום (פ' 20.11.2024), אישרה הנאשمت את דבר קיומו של סכසור בין השניים באשר לרכב. עוד טענה כי המתלוון חסם את רכבה עם רכבו, פתח את דלת הרכב, הוציא את המפתח מהסוויז' ותקף אותה. בתגובה, התגוננה הנאשמת מפניו ותוך כדי התגוננותה נקרעה שרשרת אותה ענד. הנאשמת הכחישה כי תקפה את הקטינה.

ראיות המאשימה נסמכות בעיקר על עדויות המתלוון וביתו; הקלטה שיחת טלפון בין השניים למועד 100 בעת האירוע (ת/1 והתמלילים ת/1א, ת/1ב); עדות שוטר ודוח פעללה שערך עם הגענו למקום (ת/2), אשר שמע את גרסת המתלוון והבחן בסימני שריטות על חזזה; וכן תיעוד צילומי, מזכירים, הודעות ועוד, לרבות עימות, אשר הוגש בהסכם (ת/3 ועד ת/11).

ראיות ההגנה נסמכות בעיקר על עדות הנאשמת; תיעוד שיחת טלפון שקיימה הנאשمت עם מועד 100 במהלך האירוע (נ/5, נ/5א); התחכבות "ווצאפ" ביןו לבין המתלוון עבר לאירוע ולאחורי (נ/6); סרטון (נ/1) המלמד לשיטתה כי המתלוון הפגין כלפי אלימות בעבר; עדות אם הנאשמת באשר ל- נ/1 והודעות המתלוון במשטרת (נ/4-2).

להלן תוצוג תמצית ראיות התביעה. התיחסות נוספת לאלה תובא בהמשך, בהתאם לצורך ולהקשר הדברים.

2. תמצית ראיות התביעה

המתלוון בעדותו (פ' עמ' 26), ציין כי הוא גרש מנאשמת וכי לשנים יلد משותף. לנאשמת שלשה ילדים מנישואיה הקודמים. בעת מתן העדות היו השניים גרושים, כשבRKע סכוסר מתmeshר שככל וכל מחלוקת על אודות הסדרי ראייה, דרישות כספיות של הנאשמת ממנו ואף "מעצרי שווא" שלו ("היא ירצה לכל הכוונים מבחינת לעכב לי את החיים" - פ' עמ' 27 ש' 15). עוד ניסתה לדבריו לנתקו מקשר עם גרשטו וביתו הקטינה.

עבר למועד הרלבנטי, השניים נפרדו. המתלוון עבר לגור בצד, במטרה להתגרש, ועם זאת ביקש בשלב מאוחר יותר לבחון אפשרות לשולם בית. במסגרת האמור, שהתה הקטינה בבית הנאשמת ואף לנו בו, אך מאוחר וחסיה עם ידי הנאשמת לא צלחו, הוא הגיע כדי לקחתה ממש.

ביום האירוע הגיע המתלוון עם הרכב העבודה (להלן: "הג'יפ") ולקח כאמור את ביתו, בעת שהנאשמת באותו עבודה. בחילוף הודעות בין השניים, הביעה הנאשמת את מורת רוחה על כך שהמתלוון לא ליקח את בנים המשותפים עימנו, ואילו המתלוון דרש להסביר לידי את רכבו וסק ספי שנתן לה קודם לכן. המתלוון הגיע למקום העבודה של הנאשמת ולאחר מכן חלה בנסעה ממש, נסע אחריה, כשהקטינה עימנו.

בשלב מסוים חסם את הרכב בו נהגה, עם הג'יפ. הנאשמת יצאה ראשונה מן הרכב והוא יצא לאחריה. או אז ניצל את ה"הזרדנות", ניגש לרכב ונטל את המפתח מן הסוויז'. בשלב זה הבחן בנאשמת כשהיא אוחזת ב"סלקל" ומשליכה אותו לעבר הקטינה, אשר עבר לאמור יצאה מן הג'יפ בבכי וביקשה מן השניים להפסיק את צעקותיהם. הסלקל נזרק לכיוון

רואה של הקטינה, אך פגע בחלק גופו התחתון, והותיר סימנים.

מיד לאחר מכן חיבק המתلون את הנאשמת על מנת לרסנה, מלפנים, כשיידה מושtot מטה וכשהשניים בקרבת הגוף. בד בבד הנאשמת "השתוללה", שרצה אותו בחזויה, קרעה את חולצתו ושרשרת שענד (ת/4 א' ו-ב'), ואף בעטה עם רגלה בג'וף (ת/4ג' ו-ד'). לדבריו, היו ביניהם "...חילופי מהלומות חצי שעה אליו אנחנו במצב אגרוף" (עמ' 31 ש' 29). המתلون פגע בנאשמת עם מרפקו וזוו ניסתה לבועט בקטינה, אך לא הצליחה להגע אליה. לאחר שביתו נכנסה לג'וף, נעל המתلون את הרכב והחל לנסוע מן המקום, תוך שהוא רואה במראה האחרית כי הנאשמת בועטת ברכב. בשלב זה התקשר עם ביתו למשטרה (ת/1). כשהונחה להישאר במקום, חזר אליו עד בווא השוטרים.

בחקירה הנגידית אישר כי הנאשמת התקשרה למשטרה לפני שהוא וביתו עזבו את המקום. קרי, לפני שהוא וبيתו התקשרו. בمعנה לשאלת האם הוא גבר מוכה השיב בחויב. לדבריו הוא מעולם לא נקט אלימות כלפי הנאשمت, על אף העולה לכוארו מן הסרטון נ/1 (- ראו הרחבה להלן). המתلون אישר כי הוא חסם את הנאשמת בנסעטה והתקoon להוtierה במקום בלי יכולת לנוהג ברכב. הדבר מוצדק לטעםו, שכן מדובר ברכב שנגנבו ממנו. בעימות (ת/11, ש' 32-33) טען המתلون כי הסקלל נזק עיי' הנאשמת ופגע בראשה של הקטינה. בהודעתו (נ/2 ש' 46) טען כי הסקלל פגע בידה. כשנשאל כיצד גרסאות שונות אלה מתיחסות עם גרסתו לפיה הסקלל פגע בחלק הגוף התחתון, השיב בין היתר כי הוא לא פיזיקאי וכי הנאשמת נראתה לא חשובה את הזירה (עמ' 44 ש' 1). בהמשך השיב כי הסקלל פגע בחלק גופו העליון (שם, ש' 18). לדבריו הוא לא נגע בסקלל, אך משועמת עם כך שבraudתו מסר כי הוא העיף אותו באוויר, אישר זאת, בציינו כי הנאשמת ניסתה לזרוק את הסקלל על הקטינה "כמו פעמים" (עמ' 45, ש' 21). כשנשאל מדוע לא אמר זאת עד לעדות השיב כי תמיד אמר זאת. לדבריו הוא הבין בחבלות שנגרמו לקטינה במהלך השבוע שלאחר האירוע. משנשאל מדוע לא ציין זאת בדצמבר 2018 (מועד העימות, ארבעה חודשים לאחר האירוע), לא מסר מענה ענייני (עמ' 47-46). המתلون הכחיש כי גרם לש:rightה מעלה עינה של הנאשמת, על אף שמדובר בחפעולתו (ת/2) עולה כי הוא ציין בפני השוטר שככל הנראה הוא שעשה זאת (עמ' 48-49).

בחקירה החוזרת ציין המתلون כי הוא היה ציני בציינו כי הנאשמת זורקה את הסקלל כמה פעמים. האמת, לדבריו, היא כי הסקלל נזק פעמי אחת, עבר ראה של הקטינה וכי הוא ראה אותה על הרגלים".

הקטינה העידה (פ' עמ' 8), כי ייחסה עם הנאשמת לא היו תקינים כל העת. ביום האירוע שרר ויכוח בין אביה, המתلون, ולbin הנאשמת. הנאשמת עסה על כך שהמתلون לא ללקח איתו לעבודה את בנים המשותף, בן חצי שנה באותה עת. באירוע, הנאשמת והמתلون עצרו את רכבייהם בקרבת תחנת אוטובוס. אביה יצא ראשון מרכבו, ניגש לרכב הנאשמת וביקש ממנה לצאת. לאחר שיצאה שנייהם צעקו, בעודם שוהים בין כל הרכב ולbin תחנת האוטובוס. הנאשמת דחפה את אביה בכతפיו ולאחר מכן "סוג של זורקה" את הפלפון שלו מעבר לגדר. הקטינה נטלה אותו מהרצפה וביקשה להפריד ביניהם. בשלב זה הנאשמת דחפה אותו עם יד אחת, פתחה את דלת הרכב וזרקה עליו את הסקלל עם שתי ידייה. הסקלל פגע בשתי ררכיבות. לאחר מכן הנאשמת בעטה בה מאחור בשוק רגל שמאל. כתוצאה לכך הקטינה מעודה קדימה, נבלמה עיי' הרכב ונפלה "עמ' הרכבים". לדבריה היא לא צינה זאת במשטרת משומש שחששה מלומר דברים שיכולים לעשות לה רע. עוד צינה כי הנאשמת ניסתה לשחרר מאחיזתו של המתلون. לדבריה בעת שהיא ואביה נסעו לתחנה היא ראתה את הנאשמת, כשהיא מחוץ לרכב, שורטת את עצמה באזורי העין. אין היא זוכרת האם בזו הימנית או השמאלית. העודה התקשרה למשטרה (ת/1) לבקשת אביה.

בחקירה הנגידית, סירבה אביה חסם את הנאשמה בנסיבות, או כי הוא הוציא את מפתח הרכב מהסוויז'. עוד השיבה כי הסלקל לא פגע בראשה או בידה, אלא בברכיים, וכי נותרו סימנים כתוצאה מכך. היא לא עדכנה את אביה באשר לסימנים. לא נותר סימן מהבעיטה.

3. תמצית ראיות הגנה

הנאשמת העידה באופן המתישב עם גרסתה בחקירה ובעימות (ת/9-ת/11). תמצית גרסתה היא, כי הקטינה לננה בביתה עובר ליום האירוע. בבוקר, ילדיה הגדולים שהו בקיטינה ואילו התינוק היה אצל מטפלת. בעודה בעבודתה בשק בית, בשיחה טלפוןית, שמעה הנאשמת מפני הקטינה כי אביה צפוי לבוא ולקחתה. הנאשמת הופתעה מכך וכעסה, משומ שמשמעות הדבר כי ילדיה יוותרו ללא יכולת להיכנס הביתה בשובם. על רקע האמור השנאים התווכחו בתכתבויות שונות (ג/6). ביציאתה מהעבודה הבחינה במטלון וביתו והחללה בנזעה. כעבור זמן מה המטלון חסם אותה ויצא מרכבו אליה. בשלב זה התקשרה למטריה (נ/5, נ/5א'). בעודה משוחחת עם המוקדנית המטלון פתח את הדלת (- בעימות ציינה כי מדובר בדלת הנהג'), נטל את תיקה שהיא מונח על כסא הנוסע, נטל ממנו 5,000 ₪, זרק את תיק פנימה, והוציא את המפתח מהסוויז'. המוקדנית שמעה את כל ההתרחשויות. המטלון החל מחרך מן הרכב בעוד לבקשתו אחריו. המטלון נעל את הרכב בעוד תיקה בתוכו. بد בבד הקטינה יצא מן הגוף ונעמדה לידיו. המטלון נעלר לבקשתו הנאשמת ופתח את הרכב על מנת שתוכל להוציא ממנו את הסלקל, לאחר שאמרה כי בכוונתה לצלצל לאחיה ולהזמין מונית. בשלב בו הוציאה את הסלקל,.SplitContainer מגופה בתוך הרכב, הרגישה כי המטלון אוחז באחת מזרועותיה (אין היא זוכרת מי מהן). הנאשמת הרגישה בלחץ וכאב וזרקה את הסלקל למרחק כ- 80 ס"מ. לאחר מכן המטלון החזיק בה מאחור והוא ניסה להזוף את ידו. עוד ציינה כי תפסה בחולצתו שנקרעה, כמו גם השרשנות. לדבריה כל מעשה נעשו כהגנה עצמית. המטלון הוא אדם אלים. אין מדובר בתלונה ראשונה שלה נגדו והוא אף נעצרה בಗלו בעבר.

בחקירה הנגידית טענה כי היא התקשרה למטריה בעת האירוע בסוג של הגנה, על רקע היכרותה את המטלון. בעת שאמרה למוקדנית כי המטלון תוקף אותה, הוא עדין לא עשה זאת פיזית, אך היא חששה מותקפת. בהמשך הבירה כי הסלקל פגע באספלט וכי לא הייתה לה כוונה לפגוע במשהו. עוד התקשחה כי בעטה בקטינה. את שיחת הטלפון ת/1 הגדירה כהצגה של הקטינה, בתיאום עם אביה. הנאשمت אישרה כי שרטה את המטלון,.SplitContainer מהגנה עצמית, בזמן שניסתה לשחרר מ אחיזתו. עוד אישרה כי בעת שהמטلون פסע לעבר הגוף, כשהרכב בו נסעה נותר נעל ותיקה בתוכו, היא עטה ברכב על מנת שיחזר ויפתח את הרכב, בלי כוונה לגרום לנזק, אלא מתוך מצוקה בהינתן כי בנה התינוק מצוי אצל מטפלת העתidea לסייע את עבודתה ומבליל שיש בידי הנאשמת טלפון להתקשר אליו.

עדות אם הנאשמת והסרטון נ/1- אין חולק כי עניינו של הסרטון נ/1 באירוע נפרד, בגין הוגש כתוב אישום נגד המטלון, אשר היה תליי ועומד בעת עדותו לפני. אם הנאשמת העידה כי היא שצילהה את הסרטון באמצעות הטלפון הנייד (עמ' 67). בעת חקירתו הנגידית של המטלון, הציג הסניגור בפניו את הסרטון (עמ' 35 ואילך), לשיטתו, על מנת להפריך את טענת המטלון לפיה הוא מעולם לא נקט אלימות כלפי הנאשמת. התובע התנגד להצגת הסרטון בטענה כי הוא אינו רלבנטי וכי זכותו של המטלון שלא להפליל את עצמו, בשים לב להליך الآخر. לאחר שהעמדתי את העד על זכיותו, השיב כי הוא נכון להשיב לשאלות הסניגור בין אם קיבל חיסין מפני הפללה עצמית ובין אם לאו. מצאתי להורות כי העד אינו חייב להסביר מענה לשאלות הסניגור באשר לסרטון אך אם יבחר להסביר, כל שיאמר לא ישמש נגדו קריאה בהליך אחר. לאחר כל האמור העיד המטלון כי באירוע מושא הסרטון הנאשמתacha בידה בסיכון בקשרתו ובקשרת בת הזוג,

לדבריו על אף צו הרחקה. משך בעט בסיכון שהייתה בידה על מנת לנטרל סכנה. המתלוון נותר איתן בתשובתו לפיה לא נקט אלימות כלפייה.

4. תמצית טיעוני הצדדים

לשםיעילות ומניעת כפל, טיעוניהם הפרטניים של הצדדים יוצגו בעיקר בלבד, חלק מן הדיון להלן בפרק המסקנות. באופן כללי ובلتוי מוצא יצוין כי ככל צד בתרו טען למהימנות העדים מטעמו, בהצביעו על סתיותות בגרסאות الآخر.

לשיטת המאשימה עדויות האב וביתו מהימנות ומתיישבות האחת עם רעوها. לקטינה, בניגוד לנשפטת, אין סיבה לשקר. עדותה מגובה בשיחה 1/1. הנשפטת לא טענה להגנה עצמית עד לעדותה ותנאי סיג זה לא הוכחו. עוד עתירה המאשימה בסיכוןיה להרשות את הנשפטת גם בשל כך שבעתה בקטינה- עובדה שלא נזכרה באישום- וזאת מכוח סע' 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982.

הנאשםת ביקשה לקבל את עדותה כמהימנה וכעקבית ביחס לדבריה בעת חקירתה ובעימות. עדות המתלוון נעדרת לשיטתה כל אמינות או מהימנות בשלazon מכון. עדות הקטינה אינה מהימנה בין משום שהuder אמיןותה נובע כולם או חלקו מזדון ובין משום שנובע משבגות שמקורן בנסיבות העודה, הילד בת 11 לערך בעת האירוע. בניגוד לנטען, הנשפטת טענה להגנה עצמית כל העת. יש לדחות גם את הבקשה להרשותה בעובדות שלא נזכרו באישום. לא ברור מדוע המאשימה לא ייחסה לנשפטת מכוח אותו היגיון גם עברית שיבוש, לאור טענת הקטינה לפיה הנשפטת שרטטה את עצמה; תקיפה- לאור הטענה בדבר בעיותם במתלוון או הייזק בזדון בקשר לפלאפון.

5. דין והכרעה

לאחר ששמעתי בקש רב את העדים ובחנתי היטב את כלל הריאות וטיעוני הצדדים, מצאתי כי המאשימה לא עמדה בנטל להוכיח מעלה לספק סביר את אשמת הנשפטת.

הצדדים לא טענו באשר ליסודות העברות בהן מואשםת הנשפטת, או באשר לטיבם של סיג ההגנה העצמית. בהuder מחלוקת באשר לטיבם של אלה, לא ארchievd בדבר.

עם זאת, יוזכר בתמצית כי הוראות החוק הרלבנטיות לעניין סיג ההגנה העצמית קבועות בסע' 34, 34 יד ו- 34 טז לחוק העונשין התשל"ז- 1977. ששת התנאים שבהתיקי"מותם חול הסיג בווארו בפסקה והם: תקיפה שלא דין; קיומה של סכנה ממשית לפגיעה בחיו, חירוטו, גופו או רכשו של המתגן או זולתו; מעשה ההתגוננות היה דרוש באופן מיידי על מנת להדוף את התקיפה; המתגן לא נכנס למצב בהתנהגות פסולה; הפעולה בה נקט הייתה נחוצה לשם הדיפת התקוף, בהuder חלופה בלבד שימוש בכוח וכן קיומו של יחס פרופורציונלי ורואי בין הנזק הצפוי מפעולות ההדיפה לנזק הצפוי מפעולות התקיפה (ע"פ 13/4784 ניר סומר נ' מדינת ישראל, מיום 16.2.18, סע' 160 ואילך).

5.1 אופן בחינת הריאות

אור סע' 53 לפקודת הריאות [נוסח חדש] תשל"א - 1971 והפסקה הנוגעת בו (ע"פ 1442/06 מדינת ישראל נ'

פלוני, מיום 1.9.08), בבחןתי את התנהוגות העדים, נסיבות העניין ואותות האמת בזיהירות הרבה הנדרשת, כמו גם מבחני השכל הישר וניסיון החיים, הגיונה הפנימי והחיצוני של כל עדות בנפרד והשתלבותה במכלול הראיות.

ככל, מתחרות שתי גרסאות סותרות: עדויות המתلون וביתו Mach, למול עדות הנאשפת, אשר צמצמה את ירידת המחלוקת, מנגד. כל צד טען כי עדי الآخر נגעים באינטראנס לשקר וברצון "להשחריר" (כך למשל, כל צד טען כי השיחה שקיים אחר עם מוקד 100 לא הייתה אלא "הציג" מגמתית). אין ביתר הראיות כדי להכריע את הcpf. חשיבותן תימدد בשים לב להשתלבותן, אם בכלל, במילמן הגרסאות וביחס אליהן. ה"רשומון" מחיבב איתור עוגנים של וודאות, ככל הניתן.

הלכה היא, כי בנסיבות מעין אלה, לצרכי הרשעה, על בית המשפט לא לשאול את עצמו, מי מבין השניים מהימן יותר - האם העד המפליל, או הנאשם, אלא לשאול עצמו האם מימונות גרסתו של העד עדיפה על פני מימונות גרסת הנאשם עד כדי כך שלא ניתן אפילו ספק סביר באשמו (ע"פ 5019/09 **דביר חילווה נ' מדינת ישראל**, מיום 20.8.18, סע' 41). ההכרעה אינה תולדת השוואת כמות הסתירות בכל עדות, למול העדות האחרת. הדגש לעולם הוא על קיומו, או העדר קיומו, של "יש" ראיית ממשי, המבוסס את תזת המאשימה, כבסיס לכל.

בד בבד, לשם ביסוס תחולת סיג ההגנה העצמית, די לנאשפת לבסס ספק סביר.

זאת ועוד. בהעדר ראייה מימינה, כתיעוד צילומי או עדות עד ניאטרלי, בחינת עדויות עדים בעלי עניין מחיבת זיהירות יתר. יש ליתן משקל לסערת הרגשות בה היה נתון כל עד, להטיות מודעות ובלתי מודעות, כרצון טבעי לגמד איש מתרומתו להסלתת האירוע (בין בתפיסטו הפנימית ובין בהציגת הדברים לפני הסבירה והרשויות); ל"מטען" האישי אותו מיבא העד באופן בו הוא מפרש את מעשיו וכוכנותיו של الآخر ולמגבילות הזיכרון האנושי.

על רקע האמור, פערים מסוימים בגרסאות העדים ו אף בגרסאות אותו עד עצמו, ניתנים להבנה, בגבולות הסביר ואין בהם בהכרח כדי להצביע על העדר מימונות. בד בבד עם בחינת כל פרט, אמירה וסתירה, הדגש הוא על ראיית הדברים מכלול. יש לבחון האם חלקו התצרף, גם שחררים, מרכיבים את חלקה המהותיים של התמונה, או שאון די בהם לשם קביעת וודאות במידה מסוימת, הנדרשת בפליליים, להבהרתה (ע"פ 4354/08 **מדינת ישראל נ' רבינוביץ**, מיום 22.4.10, סע' 50 לחו"ד כב' המשנה לנשיא נאור, כתוארה אז).

את הראיות יש לבחון אם כן, מبعد לפריזמת כלליים אלה.

5.2 הערצת מימונות העדים, קביעת ממצאי עובדה ומסקנות

ככל, הן המתلون וביתו והן הנאשפת, העידו ברוגע ובמתינות. דברו של המתلون היה שקט והתנהלותו נחיתה בעיקורה כנוטה למופנמות. הקטינה- כבת 13 בעת עדותה, העידה תוך יצירת קשר עין. שפט גופה וմבע פניה תאמנו את המתואר על ידה. הנאשפת העידה תוך הפגנת שליטה ואייפוק, גם ברגעים בהם ניכר היה כי היא "חווה מחדש" רגעים שהיו קשים לה, כששפט גופה וմבע פניה מתישבים עם מימונות. גרסתה הייתה כלל עקבית ובעלט היגיון פנימי.

משמעות, בכל הנוגע להתרשומות חיצונית מן העדים, לא נמצא דבר מה משמעותית שיש בו כשלעצמו כדי לחזק מסקנה בדבר מהימנות מי מהעדים.

5.2.1 הערכת עדות המתלון

לאור התרשומות הישרה מעוד זה ולאור תוכן עדותו, מצאתי כי נפלו אי דיויקים בדבריו, גם בסוגיות שאין בליתה המחלוקת, המשליכים על מהימנותו. כך למשל, ציין בתחילת עדותו, לא אחת, כי אין לו מושג מדוע הנואמת לא עקפה אותו לאחר שעצר את רכבו. בכך ניסה לטשטש מן העובדה אותה אישר לאחר מכן, לפיה הוא חסם את דרכאה - נתן העולה גם מלשון כתוב האישום. בהמשך ציין על דרך הפרזה, כי היו בין השנים "חילופי מהלומות" שנמשכו "חצי שעה לפחות עינה של הנואמת, על אף שהודה בפני השוטר כי ככל הנראה הוא שגרם לה" (ת/2).

יש לציין כי המתלון נחקר באזהרה, וכי הוא ביקש מביתו להתקשר למטרתו לאחר שהנאמת עשתה כן. אין בנסיבות אלה לבדם כדי ללמד על העדר מהימנות, ועם זאת הם מתישבים עם האפשרות לפיה העד ביקש להמעיט מתרומתו להסלתה האירוע. עם זאת, לא מצאתי לייחס לעד העדר מהימנות, לאור העולה מן הדוח ת/2, כי לכואורה הריב החל בשניים בתוך הרכב. השוטר רשם נתון זה כעולה מדברי הנואמת והמתלון גם יחד. בהינתן כי איש מהם לא טען כאמור, אין זאת אלא כי השוטר שגה בהבנת הדברים.

מצאתי לדוחות את טענות ההגנה לפיהן המתלון הוא "אדם אלים", למצער במידה שיש בה לבדה כדי ללמד על העדר מהימנותו בכל הנוגע למחלוקת שלפני. לא מצאתי לקבוע כי הסרטון נ/1 מלמד כאמור בהכרח. לכואורה ניתן להסיק כי המתלון בעט בידה של הנואמת עת החזקה בסכין, באירוע אחר, בגיןו הוא מואשם בעת זו. מדובר באירוע בוודד אשר אפשר ומתישב עם טענתו בדבר הגנה עצמית. אין בו כדי ללמד על דפוס פעולה.

בהקשר אחר טענה ההגנה, כי המתלון הודה כי היה אלים, כעולה מן התמוניל ת/1ב. מצאתי כאמור כי קיימת עמידות בשמיעת הנאמר. ספק זה פועל "לזכותו" של העד, מה גם שאף אם הודה אין, גם בכך, כדי להצביע על דפוס חוזר.

המתלון העיד כי הנואמת היא שיצאה רכבת לעברו, אלא שהקטינה העידה- כפי עדות הנואמת- כי הוא שיצא ראשון מרכבו. מעודות המתלון עליה בבירור כי הוא חסם את נתיב נסיעתה של הנואמת, הוציא את מפתח הרכב מן הסוויז', ובחר להותירה במקום כשהרכבת נעל. לשיטתו היה מוצדק לפעול כך שכן רכבו "גנגב" על ידה. עוד העיד כי הוא ביקש לקבל בחזרה את כספו. המתלון נמנע בעודותיו מלהתייחס לטענה כי הוא נטל מתיק הנואמת את הכסף שהוא בו, אך עדותה לפיה הוא עשה כן מהימנה עלי, כמתישבת עם רצונו המוכח לעשות כן.

עדות המתלון בכל הנוגע להשלכת הסלקל בעבר הקטינה נגעה בסתרויות מהותיות שאין ניתנות לישוב. לא למותר יהא להזכיר, כי לא הוצאה ראייה באשר להיוותרות סימנים על גופה של הקטינה, בדמות תעודה רפואי או תיעוד צילומי. בעודותיו טען המתלון, כי הסלקל הושלך בעבר פלג גופה התחתון של הקטינה. בחקירהנו מיום האירוע טען כי הסלקל פגע בידה. חדשמים ספורים לאחר מכן, בעימות, טען כי פגע בראשה. לא נשמע מפיו כל הסבר סביר לסתירות אלה. חלף זאת השמיע תשובות תמהותות תוך ציניות מופגנת (-הוא אינו פיזיקאי; הנואמת לא חישה את הזריקה). עוד נמנע

מלහיב מענה ענייני לסתירה בין עדותו לפיה הוא לא נגע בסלקל, למול אמרתו בחקירה כי העיפ אוויר- טענה שלא נשנהה ע"י ביתו, או ע"י המתלוונת. מכאן המשיך לאמירה לפיה הנאשمت ניסתה לזרוק את הסלקל על הקטינה "כמה פעמים". אמרה ממנה חזר בו בחקירה החוזרת, בד בבד עם טענה כי הסלקל נזرك לעבר ראש הקטינה אף הגיע לרגליה. פעמים נדרש בית המשפט להעיר עד כי מתן תשבות ציניות, אינו מסיע להבנת גרטסו. הקלות בה מסר העד בביטחוןיו כי הוי מספר ניסיונות לזרוק את הסלקל וכי הוא אף אמר כמה פעמים (- הוא לא אמר זאת) בעוד דקנות לאחר מכן מסר היפוכו של דבר, מטרידה מהוועה דוגמה נוספת מהימנות.

תמייה נוספת שנותרה ללא מענה, נוגעת בטענת המתלוון לפיה הוא הבחן בחבלות שנגרמו לקטינה במהלך השבוע שלאחר האירוע. טענה זו אינה מתיישבת עם עדות הקטינה, לפיה היא לא הרגתה לאביה את הסימנים שנותרו לה לדבריה, כשם שאינה מתיישבת עם גרטסו בעת העימות, בדבר פגיעה הסלקל בראש הקטינה.

באשר לנזק הנטען לג'יפ- מדות המתלוון עצמו עולה כי הנאשمت בעיטה בג'יפ תוך כדי "השתוללות" ולא דווקא מתוך כוונה לפגוע בו (פ' עמ' 32 ש' 15). לא הוצאה ראייה לנזק לג'יפ, גם מן התמונות ת/4ג' ו-ד'.

בשולוי הדברים אצין, כי תמייה עלתה גם מטענת המתלוון- עליה חזרה גם הקטינה- לפיה הנאשמת כעסה על כך שהוא לאלקח עימו את בנים בן ששת החודשים אותו לעבודה. עדות הנאשמת לפיה התינוק היה אצל מטפלת באותה עת, לא נסתירה. בלתי סביר כי האם ביקשה כי התינוק יהיה עם האב בעבודתו (בתחום החשמל, לדברי הקטינה).

5.2.2 הרכבת עדות הקטינה

אין בידי לקבוע פוזיטיבית, כי כל עדותה של הקטינה הייתה בלתי אמונה, בכונת מכוון להפליל לשוווא את הנאשמת. הוא הדין באשר לטענה לפיה שיחתה ושיחת אביה למועד לא הייתה אלא "הציג". עם זאת, האפשרות לפיה ניסתה לעשות כן מתיישבת עם העולה ولو מחלקים מעודותה. יתרה מכך, תמיות וסתירות משמעותיות בעודותה מלמדות על כי גם אם עסקין בעודה אמונה לשיטתה, אין עדותה מהימנה דיה לשם ביסוס הרשעה. סביר והגיוני כי הקטינה הודהה עם אביה באופן מוחלט, כי היא חוותה חוותה שטיבה מעורבות באירוע אלים (הדבר נזכר בקובלה ובבדירה בשיחה עם מוקד 100) וכי הייתה לכך השפעה על אופן מסירת עדותה.

elibet עדות הקטינה היא טענתה לפיה הנאשמת השילכה לעברת את הסלקל, אשר פגע ברגליה. מטענה זו לא חזרה בה. עם זאת, פגמים, תמיות וסתירות בעודותה מקשים על קבלתה כמהימנה:

הקטינה לא אישרה כי אביה חסם את נתיב נסיעת הנאשמת והוציא את מפתחות הרכב, בין משומש שלא ראתה זאת ובין משומש שביקשה למזער מחלקו בהסלתמת האירוע.

טענת הקטינה לפיה הנאשמת שרטה את עצמה- קרי, כי נקטה במניפולציה שתכליתה להפליל לשוווא את המתלוון, אינה מתיישבת עם עדות הנאשמת ודבורי המתלוון בפני השוטר, המלמדים כי הוא שגרם לש:rightה. מניפולציה נטענת זו

אף אינה מתיישבת עם הودית הנאשמת באלוויות בה נקטה כלפי המתלוון, כהגנה עצמית.

עדותה הקטינה באשר לזריקת הפלאפון של אביה ע"י הנאשمت לא נשמעה מפני המתלוון עצמו. הוא הדין באשר לטענה כי הנאשمت בעיטה בו, או כי דחפה אותו.

עדות הקטינה לפיה הנאשمت דחפה אותה, לא נשמעה אף היא מפני המתלוון. עדותה הכבושה לפיה הנאשמת בעיטה בה ברגלה, עומדת בסתרה לעדות האב, לפיה הנאשמת ניסתה ללא הצלחה לבועט בה, וכי הדבר לא עלה בידה בשל המרחק.

לכובשת עדות נודעת משמעות ראייתית לחובת הכבוש. הקטינה מסרה הסבר לכובשת עדותה ברכיב זה ולפיו היא חששה מלומר דברים במשטרה שיכולים היו להרע לה. איני מקבל הסבר זה כסביר. על אף כל מידת הזהירות וההכללה בהינתן גילה הצער של העודה, עדין עסקינן בהסביר שאיןו מתישב עם ההגיוון. לא ברור כיצד טענה לפיה הנאשמת בעיטה בקטינה יכולה להרע לקטינה, ובמה שונא עניין זה מהטענה בדבר השלתת סלקל לעברה.

5.2.3 הרכבת עדות הנאשמת

זכור, תנאי לביסוס הרשעה, הוא קבלת עדויות המתלוון וبيתו כמהימנות דין, בעצמה שמעבר לספק סביר, בעוד די לנאשמת לעורר ספק סביר ביחס לטענת ההגנה העצמית. בצל הפגמים והסתירות המהותיות בעדויות השניים, בולטת מנגד מהימנות ליבת גרסתה של הנאשמת. מצאתי את עדותה עקבית והגונית, באופן המתישב עם חלים בעדות המתלוון. כך הדבר באשר לכל חלקו האירוע, ובכל הנطنע באשר למעשהיה. גם אם קיימת ولو לכואורה סתירה בין אמרה חז או אחרת לרשותה אין בה כדי לגרוע מהתומנת המציב הראייתית.

5.2.4 ממצאי עבודה ומסקנות

נשוב ונזכיר: לשם זיכוי הנאשמת די בכך שראיות המאשימה לא הוכחו ואין הכרח בקבלת ראיות הנאשמת במלואן. מצאתי את עדויות המתלוון וبيתו רוחקים מאותה "נקודה" שמעבר לה ניתן לקבוע כי יש בהם את אותה איות עצמה הנדרשים לשם הרשעה בפלילים.

הן עדות המתלוון והן עדות הקטינה נגעים בסתריות, כל אחת ביחס לעצמה וביחס לרשותה, כמו גם פגמים ותמיות, שאינם ניתנים להסביר. בשל כל אלה לא נפרשה תשתיית ראייתית אחידה וברורה שדי בה לשם הרשעה. נהفور הוא. חיבור העדויות מחייב מחלוקת זו. מנגד, עדות הנאשמת איתנה ומהימנה דיה במידה העולה על עדויות האב וبيתו.

לאור האמור אני מוצא לקבוע כי המתלוון חסם את רכב הנאשמת, יצא לעברה בעודה ברכיב, נטל בניגוד לרצונה את מפתחות הרכב ואת סר הכסף שהיא עימה והחל לעזוב את המקום. בכך הפגין אלומות לפני מי שהייתה רעייתו. לנוכח זה בדבר היהת השניים נשואים משמעות גם באשר להיבט הרכושי, בכל הנוגע לרכיב ולכסף אותם ביקש למנוע מן הנאשמת. יש בו כדי להפחית מטענת המתלוון בדבר "זכותו" לנ Hogقامור.

אני מקבל כמהימנה את עדות הנאשمت, לפיה היא חשה מותקפת בסיטואציה וכי סופם של דברים ייעיד. עוד אני מקבל כמהימנה את עדותה לפיה היא ביקשה להוציא את הסלקל בעודה במצבה וכי הסלקל הושלך על ידה בתגובה לאחיזת המתлонן בזרועה. לא הוכח כלל ועיקר כי הסלקל הושלך בעבר הקטינה מתוך כוונת הנאשמת לפגוע בה או תוך מודעות לאפשרות שכך יהיה. היסודות הנפשי שבבירה תקיפה קטין לא התגבש. הסלקל הושלך חלק ממאבק. לנוכח העמימות הראויות אף אין וודאות כי אכן פגע בקטינה, אך אם פגע, הדבר לא נעשה כאמור, בעירה.

אני מקבל כמהימנה את עדות הנאשמת לפיה היא פעלה בנסיבות ההגנה עצמית כלפי המתلونן. המתلونן הוא שיצר מלכתחילה את הסיטואציה האלימה והסליל אותה. גם השאלת הסלקל גרמה בפועל להסללה, גם שלא במתכוון. לא הוכח כי המאבק הפיזי בין השניים היה תולדה של תקיפת הנאשמת את המתلونן.

6. סיכום

סופם של הדברים הוא, כי לאחר שבחנתי את מכלול הראיות, נותר בלבד ספק בדבר אשמת הנאשמת.

אשר על כן מזוכה הנאשמת, מחמת הספק.

ביתנה היום, כיון תשפ"א, 06 יוני 2021, במעמד הצדדים.